

ESETTANULMÁNY

Egy cigány nő valós története, akit tévesen lopással vádoltak. Ez körülbelül 20 évvel ezelőtt történt, amikor ő még általános iskolába járt és körülbelül 7 éves volt.

Egy nap az egyik osztálytársa (nem roma) elmondta anyjának, hogy ellopták a tornacipőjét. Az anya elment az iskolába, és a roma lányt vádolta meg a lopással. Ezt bizonyíték és gyanú nélkül tette, mivel addig a lányt jó tanulónak tartották, példás magatartással. A vád kizárólag a „cigányok lopnak” előítéleten alapult.

A lány védekezett és támogatást kért a tanárnőtől, remélve, hogy az megvédi őt, azonban elmondása szerint a tanárnő, bár nem vádolta meg közvetlenül, nem is védte meg, és így a lány igazságtalanságnak érezte a helyzetet.

Másnap megtalálták a tornacipőket (soha nem lopták el őket), de senki – sem az osztálytárs anyja, sem a tanár – nem kért bocsánatot a cigány lánytól azért, hogy igazságtalanul vádolta meg.

Ma ez a lány már felnőtt nő és anya, és mindössze 7 évesen megtanulta, hogy:

1. Ő más, mint a többiek.
2. Bizonyíték nélkül tolvajnak nevezhetik, csak azért, mert cigány.
3. Minden erőfeszítése, hogy jól viselkedjen és jó tanuló legyen, hiábavaló volt, mert az előítéletek nem változtak.
4. Többé nem bízhatott a tanárában (akit addig nagyon szeretett), és nem kérhetett tőle segítséget, ha szüksége volt rá.
5. Az egész iskolai életében magára kellett volna hagyatkoznia.

A történet tanulsága: a tanár interkulturális és inkluzív oktatásra vonatkozó készségei elsősorban szociális, érzelmi és reflexív jellegűek.

A rasszizmus és az előítéletek mindannyiunkban jelen vannak, még akkor is, ha azt hisszük, hogy „mentesek” vagyunk tőlük.

Fórum: Reflektáló kérdés: Az eset után milyen álláspontot kell a tanárnak képviselnie az osztály előtt?